

fremstætte i denne Forbindelse, nemlig den, at Ordførerne paa Finansloven efter min Opfattelse i de senere Aar er kommet ind paa et lignende Misbrug, idet de staar her ved anden og tredie Behandling af Finansloven og gør Rede for samtlige foreliggende Ændringsforslag uden Hensyn til, om der om disse er nogen som helst Meningsforskel, altsaa holder Forelæsning for Tinget, i Stedet for at gøre Rede for de Konfliktpunkter, som er til Stede, og derved kommer til at holde uendelige og kedsommelige Taler, som ingen hører paa, og som uden noget som helst Udbytte forlænger vore Forhandlinger. Jeg takker for, at jeg fik Lov til uforstyrret at fremsætte denne Bemærkning, og skal saa vende mig til Sagen.

Det har ikke været nødvendigt for den ærede Ordfører at gaa tilbage til Tidernes Morgen for at paapege det Faktum, som dog vist interesserede ham mest, at jeg ved denne Sags første Behandling havde udtalt mig paa en saadan Maade om Principperne i de to til Behandling foreliggende Lovforslag, at han havde faaet den Opfattelse, at det Parti, paa hvis Vegne jeg talte, kunde slutte sig til Lovforslagene i det væsentlige. Saadanne Udtalelser har jeg fremsat, og det kunde ikke falde mig ind ved denne Lejlighed lige saa lidt som ved tidligere Lejligheder ved nogen som helst Art af Klopfægteri at søge at komme bort fra det, saa meget mindre som det var mit Haab, da jeg talte ved Lovforslagenes første Behandling, at det ved Forhandling om Enkeltheder skulde lykkes at faa formet disse Lovforslag paa en saadan Maade, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, kunde stemme for dem ved anden og tredie Behandling. Jeg beklager, at dette Resultat ikke er naaet. Det kunde sikkert med Lethed have været naaet.

Man paaberaaber sig i begge disse Lovforslag Principperne fra de almindelige Pensionslove. Men Grunden til, at vi ikke kan stemme for dem nu ved tredie Behandling, men tværtimod maa stemme imod dem, er, at man fraviger Principperne i den almindelige Pensionslovgivning og gaar langt videre i at give Hoffunktionærer, Hofembedsmænd, Pensionsret, end man gør overfor Statsemployéer. Naar for nogen Tid siden Byfoged Hammerich i Roskilde frivilligt søgte sin Afsked fra sit Statsembede, fordi der tilbød sig for ham en bedre Stilling i en Brandforsikringsforening, faar han sin Afsked uden Pension, men naar en Konge dør, bliver Følgen, saaledes som begge disse Lovforslag er affattede, at samtlige under Civillisten sorterende Em-

bedsmænd og Funktionærer kan betragte sig som afskedigede med Pensionsret, selv om den nye tiltrædende Konge tilbyder dem at fortsætte i den samme Stilling, som de har fungeret i. Det er altsaa ifølge egen fri Villie og Beslutning, de træder ud af deres Embedsvirksomhed. Det kalder jeg Mangel paa Sparsommelighed, naar man giver disse Funktionærer en Ret af saa vidtgaende Natur, en Ret, som gaar langt ud over, hvad vi indrømmer Statens egne Embedsmænd.

Jeg er nødt til at fremdrage et Eksempel paa, hvad jeg her taler om, og jeg maa bede det opfattet ikke paa nogen Maade som noget Angreb paa den Mand, hvis Navn jeg bliver nødt til at nævne i denne Sammenhæng. Min Virksomhed har i nogen Tid periferisk berørt denne Mands Virksomhed, og jeg har faaet Indtrykket af en meget dygtig og pligtopfyldende og korrekt Embedsmand og et Menneske med megen Kultur. Jeg har intet andet end godt at sige om Manden, og det har vist ingen, som har været i Berøring med ham. Det er den afgaaede Overhofmarskal, Grev Brockenhuus-Schack. Det er en Mand, antager jeg, paa neppe 50 Aar. Han var den afdøde Konges Overhofmarskal og var ved Siden deraf, da der var foregaaet Tyverier og grove Uordner paa Rosenborg, udnævnt til en Direktørstilling der, som ogsaa er lønnet, en Stilling, som det var velbegrunderet at give ham, da han er en kunstforstandig og dygtig Mand, og hans Hæderlighed ikke paa nogen Maade kan omdisputeres. Da nu Kong Frederik var død, er det Offentligheden bekendt, at den nuværende Konge tilbød Grev Brockenhuus-Schack vedblivende at være Overhofmarskal, men af egen fri Villie og af egen Beslutning blev han det ikke. Han vilde ikke være det. Det bliver hans Sag. Hans Motiver kan nogle forstaa, andre ikke, de færreste kender dem vel, og det kan vi ikke blande os i. Men han sagde selv, at han ikke vilde fungere videre som Overhofmarskal. Hvis det nu var et Statsembede, han saaledes havde frasagt sig, havde han ingen Pensionsret, men han skal nu have Pension, og en Pension, saa vidt jeg husker, paa over 5,000 Kr. om Aaret. Det skal han have, saa længe han, denne midaldrende Mand, lever, altsaa forhaabentlig i mange Aar, der er ingen, der for denne Statsudgifts Skyld vil ønske hans Død. Men denne meget betydelige Udgift paadrager vi altsaa Staten, uagtet Grev Brockenhuus-Schack vedblivende kunde fungere som Overhofmarskal. Dette har vi forhandlet